

פרשת מטות

זה הדבר אשר צוה ה' (ל, ב)

ופירש רש"י על המקום: "משה נתנבא בכה אמר ה' בחצות הלילה והנביאים התנבאו בכה אמר ה' מוסף עליהם משה שנתנבא בלשון זה הדבר".

יש להבין בזה מה ההבדל בין לשון "כה" ללשון "זה", ואפילו אם נאמר שלשון "זה" היא מדרגה יותר גבוהה יש להבין מדוע דווקא בנבואה זו התורה מגלה לנו את מעלתו של משה מעל שאר הנביאים?

והנראה לומר בזה שהנה כתוב בסנהדרין דף פט. שבנביאי אמת אין שני נביאים מתנבאים בסגנון אחד (ומזה הבין יהושפט שנביאי אחאב אינם נביאי אמת מפני שכולם התנבאו בסגנון אחד) ולכאורה דבר זה לא מובן שהרי נביאי אמת שומעים דבריהם מהקב"ה ומדוע תהיה נבואתם בשני סגנונות? וההסבר בזה שהנה אמרו חז"ל שכשם שפרצופיהם אינם דומין זה לזה כך דעותיהן אינם שוות וא"כ כל הנביאים רואים את אותו מחזה נבואה אבל כל אחד מתאר זאת לפי האופי שלו וכיו"ב. וא"כ אם שני אנשים מתנבאים בסגנון אחד ברור לנו מזה שהם נביאי שקר.

ולפי"ז מובן מהי מעלתו של משה רבינו שמתנבא בלשון "זה" ז"א שמשה אומר ממש את מילותיו של הקב"ה שכביכול הקב"ה מדבר מתוך גרונו ולא כמו שאר הנביאים שמפרשים הנבואה לפי תכונותיהם.

והנה פרשתינו מדברת בפרשת נדרים, בפרשה אנו רואים שאדם יכול להוסיף על עצמו מצוות שלא לעשות כך וכך ואם הוא עושה כך וכך הוא עובר עבירה. וכביכול ניתנה פה זכות לאדם להוסיף על התורה ולכן בפרשה זו היה חשש שתורתנו הקדושה היא לא ממש מהקב"ה אלא שנערכה ונוספו לה מצוות ע"י משה רבינו ע"פ הבנתו את מצוות ה' ולכן פה התורה אומרת "זה הדבר" שכל התורה בדיוק היא כמו שצווה ה'.

מקור: מהספר